

Rodiny jsou velkým darem pro církev, pro farnosti, ale i pro společnost

Manželé František a Anička bydlí v Jilemnicích. Mají šest dětí (Jenda 25 let, Franta 24 let, Štěpán 23 let, Anička 19 let, Maruška 16 let a nejmladší Oldík 10 let). Aby naše farnosti byly a žily, musíme v tom našem duchovním pomáhat. Příkladem nám může být i tato rodina. Otec František je varhaníkem ve mříčenském kostele. Podílejí se na úklidu a květinové výzdobě, aktivně se účastní a zapojují do mše svaté, Jenda a Olda ministrují, František ml. je správce internetových stránek našeho spolča Vavřineček. Zkrátka když je něco potřeba, všichni víme, že Váلكovi vždy rádi pomohou.

(s menším či větším úspěchem). Zachováváme si každý den vzájemnou lásku, úctu a věrnost. Snažíme se, aby naše láska byla stále živá a aktivní. Odpouštíme chyby. A na křivdy a nepřijemnosti se pokoušíme co nejrychleji zapomenout. Také se snažíme dělat druhému radost a pomoci mu, když to potřebuje. Snažíme se být k dispozici sobě navzájem, dětem i příchozím. **Mohli byste se s námi podělit o váš nejkrásnější životní zážitek?**

Nejkrásnějších životních zážitků je hodně. Vzpomněli jsme si na tento: V Rokoli na pouti Anička vyndávala dětem svačiny z kufru u auta a přitom ztratila z prstu snubní prstýnek. Myslela si, že spadl do tašky. Pospíchali jsme domů, ale v tašce ani v autě nebyl. Moc nás to mrzelo. Asi po dvou měsících jsme jeli opět do Rokole. Cestou nás stihl déšť a objevila se nádherná duha – symbol smlouvy (i našeho manželství). V Rokoli jsme zkusili, jestli prstýnek nenajdeme. Po chvíli ho František objevil u lesa v trávě v místě, kde jsme minule parkovali. Měli jsme oba velikou radost.

Františku, dnes jsi zkusil varhaníkem. Ministroval jsi někdy?

Ministrovat jsem začal asi v šesti letech. Obřad byl tehdy v latině a vzpomínám, jak jsem se učil latinské odpovědi zpaměti. Měli jsme je napsané na tvrdé destičce, kterou jsme si drželi v ruce, ale já jsem neuměl pís-

menka. Maminka mě to doma předříkávala a já jsem se modlitby a odpovědi naučil nazpaměť. **Chtělo se ti vždy ministrovat? Bavila tě tato služba?**

Ministroval jsem celkem rád. I pod přísným dohledem maminek a babiček jsme si s kamarády ministranty užili spoustu legrace. **Když teď hraješ na varhany, nevyměnil bys je někdy za ministrování? (Alespoň na chvíli?)**

Ne, ale když nejsou žádní ministranti, šel bych s chutí pomoci.

Co se ti na této službě nejvíce líbilo?

Jako klukovi se mi líbilo účastnit se mše aktivně blízko kněze, se kterým jsme jako ministranti měli vztah spíše kamarádský. Pan farář měl smysl pro legraci, byl tolerantní a stále nás nehuboval jako učitelé ve škole.

Vzpomeneš si na vtipný zážitek z dob svého ministrování?

Z dohledu našich maminek a babiček jsme se při mši na chvíli ztráceli v prostoru za oltářem, kde byly umístěny konvičky na víno a vodu. Zde docházelo i k malým soubojům, ale snažili jsme se vycházet s vážnou tváří. Babičky to však na našich límcích a rochetkách jasně poznaly. Ve všedních dnech pan farář nevyžadoval ministrantský oblek. Byl spokojen, že má ministranta, ale babičky zvedaly prst! Doma jsem vyslechl kázání, že jsem se měl převléknout.

Děkujeme vám za rozhovor a přejeme Boží požehnání vaší rodině a hodně radosti ze služby Bohu a bližním.

Ptal se Jenda Lukeš

Kde a jak jste se seznámili?

František: Prvně v životě jsem Aničku (svou budoucí manželku) viděl v adventě v kostele sv. Kateřiny ve Mříčce v roce 1977.

Anička: Také jsem viděla Františka na tomto místě, ale nevěnovala jsem mu žádnou pozornost.

Setkali jsme se poprvé až na myslivčím plese v Peřimově 7. ledna 1978. Seděli jsme u stolu ještě s kamarády. Vybírali jsme spolu lístky do tomboly – a co se nestalo: vyhráli jsme první i druhou cenu – srnu a bažanta. Nikdy předtím ani potom jsme nic hodnotnějšího nevyhráli.

Vždy jste ve svém životě uvažovali o manželství?

František: Já jsem o jiném stavu neuvažoval.

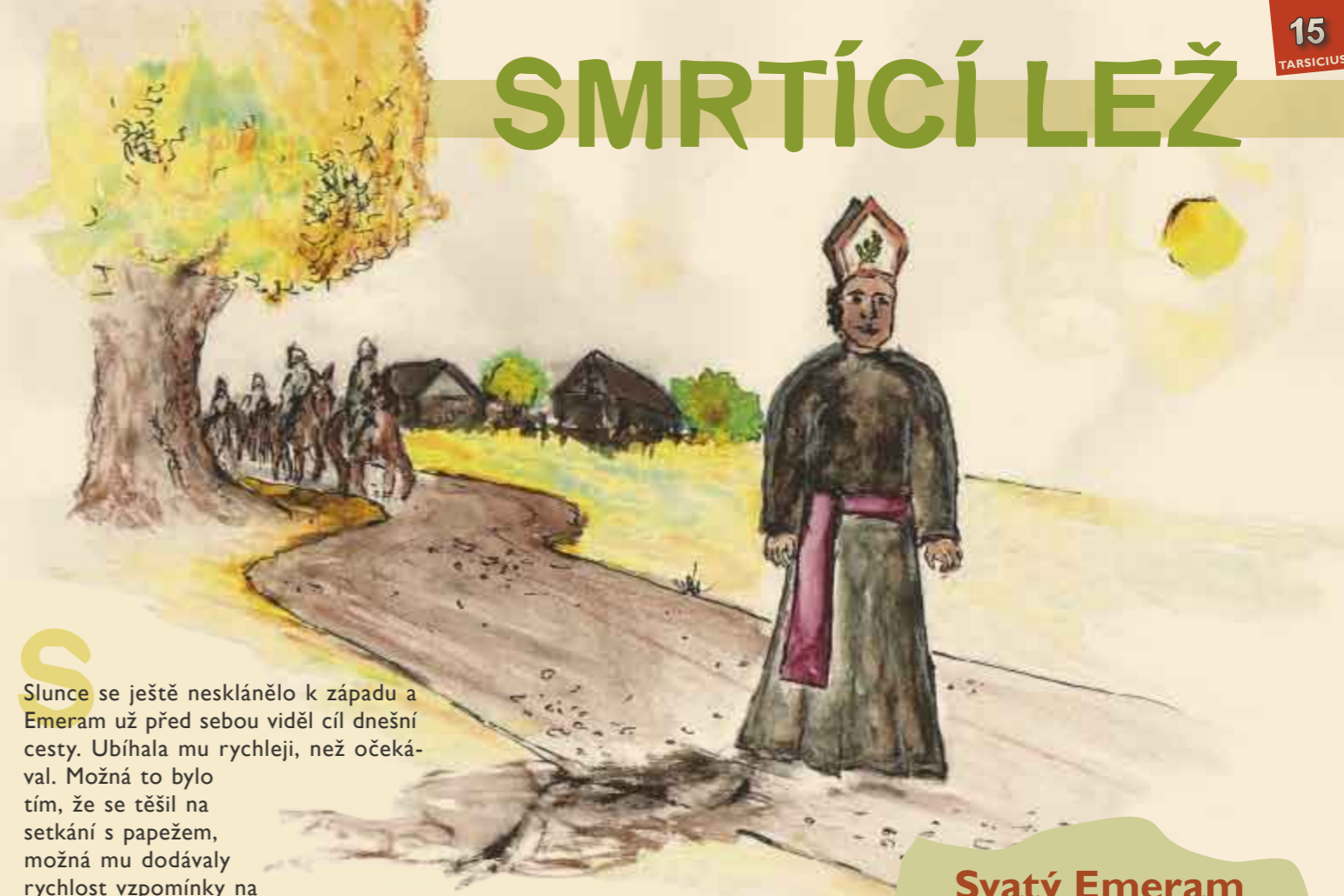
Anička: Přemýšlela jsem o svobodném životě mezi schönstattskými ženami. Ale poznala jsem prostě Františka.

Jak zapojujete Boha do svého rodinného života?

Věříme, že nás má Bůh rád. Doufáme, že nás Panna Maria k Němu dovede, když se jí každý den svějujeme a prožíváme s Ní radosti i těžkosti všedního dne. To je podstatou našich společných modliteb a života.

Co je pro vás jako manžele v životě důležité?

Je důležité naplňovat manželský slib. Pokoušíme se o tento ideál domova

Slunce se ještě nesklánělo k západu a Emeram už před sebou viděl cíl dnešní cesty. Ubíhala mu rychleji, než očekával. Možná to bylo tím, že se těšil na setkání s papežem, možná mu dodávaly rychlost vzpomínky na úspěšné misijní působení v Řezně a okolí, které se mu rojily v hlavě, když se snažil připravit si v duchu zprávu, kterou přednese papeži, možná to bylo i tím, že byl prostě zvyklý chodit pěšky. Jako misijní biskup si musel vystačit sám a nebylo mu to nikterak proti mysli. Řezenský vévoda Teodon mu poskytl zázemí, ale Emeram jeho pohostinnosti nezneužíval.

Z radostných myšlenek vytrhl biskupa dusot kopyt. Ohlédl se a s překvapením zjistil, že ho dohání vévodův syn s několika vojáky. „Co se asi stalo, že ho za mnou můj dobrodinec posílá s ozbrojeným doprovodem?“ napadlo ještě Emerama před tím, než k němu Lambert dojel, srazil ho k zemi, seskočil s koně a opřel mu o hruď špičku svého meče. „Kam tak spěcháš, švagře?“ zeptal se biskupa posměšně. Když si všiml nechápavého Emeramova pohledu, dodal vztekle: „Netvař se jako neviňátko! Sestra nám všechno řekla! Víme, kdo je otcem jejího nemanželského dítěte! Nemysli si, že klidně zmizíš a na nás zbude jen ostuda!“ Napadený

se bránil živému obvinění, dovolával se Boha za svědka, že se žádné nepravosti nedopustil, a když to nepomáhalo, žádal, aby na něho podali žalobu papeži a ten necht' vyšetří, jak se věci skutečně mají.

Nebylo to nic platné. Vojáci na Lambertův rozkaz odvedli biskupa do stodoly, přivázali ho k žebříku a krutě ho mučili. Pak s ďábelským chechtáním odjeli. Lidé, kteří se před zuřivými vojáky ukryli, kde mohli, našli biskupa v kaluži krve. „Takhle by snad nikdo nejednal ani se zuřivým psem!“ ulevil si jeden z těch, kteří se pokusili oblíbeného biskupa, který ještě dýchal, naložit na vůz a dopravit do města, i když asi nikdo nevěřil v možnost záchrany jeho života.

Zvěst o kruté smrti obětavého hlasatele víry naplnila celý kraj smutkem i hrůzou. Vévodova dcera Uta pod tlakem výčitek svědomí přiznala, že si celou věc vymyslela, že otcem jejího dítěte je soudcův syn a na Emerama to svedla, protože si myslela, že už je daleko, a chtěla chránit před trestem skutečného otce. Tragédie

Svatý Emeram

Sv. Emeram (Jimram) se narodil kolem roku 600 v Poitiers (?) ve Francii, tam také přijal kněžské a později biskupské svěcení. Nebyl biskupem sídelním, svěcení přijal s tím, že bude pracovat jako misionář. Roku 649 přišel do Bavorska, přijal pozvání k tomu, aby se usídlil v Řezně a odtud se vydával na misijní cesty po širším okolí. Za tři roky si získal od místních lidí, často pohanů, které sám pokřtil, velkou úctu. Roku 652 byl umučen.

byla dovršena vypovězením vévodovy dcery i syna do ciziny, soudcův syn se před trestem zachránil útekem. Pro Emerama nemohl vévoda udělat víc než mu uspořádat slavný pohřeb.

Jiná varianta tohoto příběhu říká, že se k otcovství přihlásil Emeram sám, aby chránil nerozumné mladé lidi před tvrdým trestem v naději, že se vše srovná a zapomene dříve, než se vrátí ze své pouti do Říma. S Lambertovou zuřivostí a krvežíznivostí přitom nepočítal. Ať tak či onak, tento příběh jasně vypovídá o tom, jak jeden hřích plodí druhý, jak krutý konec může mít to, co bylo na začátku považováno za nevinnou zápravu.

Inspirace pro postní dobu

Pokud si objednáš Tarsicia nebo ho doporučíš svému kamarádovi, můžeš vyhrát krásnou a užitečnou knižku Cestou za Kristem, kde najdeš křížové cesty a zamyšlení, které se ti v postní době určitě neztratí. Encyklopedii 234 českých osobností vyhrává **David Štefan, Oslavany**. Blahopřejeme k vítězství!